

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zadru
Zadar, Ulica plemića Borelli 9

44/12/1
Povr - 141/11
12-GŽ-2967/15-2

PRIMLJENO

18. 02. 2016

KOTLAR & VIDOV
ODVJETNIČKO DRUŠTVO

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Zadru, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda i to Eugena Škunce, kao predsjednika vijeća, Franke Zenić, kao sutkinje izvjestiteljice i članice vijeća, i Ante Milovca, kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „Velkom“ d.o.o., Kalnik, Trg Stjepana Radića 1, OIB: 16208798535, zastupanog po zakonskom zastupniku, a ovaj po punomoćnicima Milenku Ščetar i Vesni Rajić, odvjetnicima iz Križevaca, Svetokriška 19, protiv tuženice Općine Sukošan, Ulica XVIII, OIB: 05968747240, zastupane po zakonskom zastupniku, a ovaj po punomoćnicima - odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Franko Kotlar, Ana Vidov i partneri iz Zadra, radi isplate, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Općinskog suda u Zadru, broj Povrv-141/11 od 7. siječnja 2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 15. siječnja 2016. godine,

presudio je

Odbija se žalba tužitelja „Velkom“ d.o.o. kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Zadru, broj Povrv-141/11 od 7. siječnja 2015. godine.

Obrazloženje

Uvodno označenom presudom suda prvog stupnja suđeno je:

„I. Utvrđuje se da postoji potraživanje tužitelja Velkom d.o.o. prema tuženici Općini Sukošan u iznosu od 100.172,45 kuna.

II. Utvrđuje se da postoji potraživanje tuženice Općine Sukošan prema tužitelju Velkom d.o.o. u iznosu od 71.464,81 kuna.

III. Prebijaju se međusobna istovrsna i dospjela potraživanja tužitelja i tuženice iz toč. I. i II. izreke ove presude te se nakon izvršenog prijeboja nalaže tuženici da tužitelju isplati iznos od 28.707,64 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 14. prosinca 2010. godine, pa do isplate, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu tužbeni zahtjev tužitelja odbija kao neosnovan i ukida platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Višek Tušek iz Križevaca broj Ovr-902/2010 od 20. prosinca 2010. godine.

IV. Dužan je tužitelj naknaditi tuženici troškove postupka u iznosu od 46.775,00 kuna, u roku od 15 dana.“

Protiv citirane presude žalbu je izjavio tužitelj pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, te predložio da se žalba uvaži i preinakom prvostupanjske presude prihvati tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, podredno da se ista presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. U žalbi ističe da je pobijana presuda donesena uz apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst i 25/13 - dalje ZPP), jer nema razloga o odlučnim činjenicama i ne može se ispitati, jer prvostupanjski sud u obrazloženju navodi kako je utvrdio da je doista namjera stranaka bila ta da za sve radove potrebne za izgradnju mrtvačnice i uređenja okoliša bude fiksna cijena u iznosu od 1.429.296,30 kuna, a koju ponudu je dao tužitelj na javnom natječaju. Međutim, takav zaključak suda prvog stupnja nema uporišta u provedenom postupku, posebno ne u iskazima zakonskog zastupnika tužitelja i svjedoka, kao i priloženoj dokumentaciji. Tužitelj je na raspravi održanoj 23. ožujka 2012. godine, dostavio u spis troškovnik građe i obrtničkih radova za izgradnju i uređenje okoliša i mrtvačnice, koji troškovnik čini sastavni dio ponude, a koja ponuda je sastavni dio Ugovora o građenju, ali prilikom sastavljanja troškovnika došlo je do nekoliko računskih pogrešaka u obračunima, koje su se ogledale u tome da je tužitelj propustio zbrojiti neke od pojedinačne stavke, zbog čega se pojavila razlika u cijeni. Tvrdi da je tuženica prilikom odlučivanja o prihvaćanju najpovoljnije ponude bila dužna izvršiti kontrolu cjelokupno dostavljene dokumentacije što i propisuje Zakon o javnoj nabavi, jer je u čl. 80. st. 2. navedeno da javni naručitelj ispraviti će računске pogreške koje otkrije i o tome odmah obavijestiti ponuditelja, čija je ponuda ispravljena, te će od ponuditelja zatražiti da u roku od tri dana od dana primitka obavijesti, potvrdi prihvaćanje ispravka računске pogreške. Da je tuženica izvršila pregled ponude tužitelja, što je bila dužna učiniti, uočila bi pogreške, budući da čl. 88. st. 1. toč. 10. Zakona o javnoj nabavi propisuje da prije donošenja odluke o odabiru, javni naručitelj obavezan je na osnovi rezultata pregleda i ocjene ponude isključiti onu koja sadrži pogreške, nedostatke, odnosno nejasnoće, ako pogreške, nedostaci, odnosno nejasnoće nisu uklonjeni. Budući da tuženica nakon otvaranja ponuda nije ispravila računске pogreške u ponudi tužitelja, a niti je ponudu isključila, to je zaključak suda kako je upravo cijena navedena u Ugovoru zapravo cijena koju su ugovorne strane i htjele ugovoriti, te da su iste rezultat njihove namjere, zapravo netočan i rezultat pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Upravo ove greške, koje je tužitelj isticao tijekom postupka, je Zakon o javnoj nabavi predvidio, no ukoliko su greške veće od 5%, naručitelj mora isključiti ponuditelja i takva ponuda je neprihvatljiva, tako da su greške ponuditelja stvarna omaška u ovom slučaju, a kako to i propisuje čl. 8. st. 5. Uredbe o načinu izrade i postupanja s dokumentacijom za nadmetanje i ponudama („Narodne novine“, broj 13/08), koje odredbe sud prvog stupnja nije cijenio. Navodi da je tuženica prihvatila ponudu tužitelja, čiji je sastavni dio i troškovnik, pa je dužna platiti i ukupnu cijenu izvedenih radova, a ne se samo pozivati na ponudu. Kada je tužitelj izvršio radove, sukladno troškovniku, dana 13. svibnja 2010. godine, izvršen je tehnički pregled i sačinjen zapisnik o primopredaji mrtvačnice, ali unatoč izvedenim radovima primopredaji i otklona uočenih nedostataka od strane tužitelja, tuženica je odbila potpisati dodatak Ugovora. Upravo zbog toga, tužitelj je tijekom postupka predlagao da sud provede financijsko-knjigovodstveno vještačenje i građevinsko vještačenje kako bi se mogao uvjeriti da li je doista prilikom rekapitulacije došlo do pogrešnog zbroja cijena navedenih u ponudi, te da li je tužitelj doista izveo sve radove iz ponude, kolika je vrijednost tih radova, čime bi tužitelj dokazao i osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, sud prvog stupnja nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP, na koju tužitelj ukazuje u žalbi, jer pobijana presuda ima razloga o odlučnim činjenicama i može se ispitati.

Prvostupanjski sud nadalje, nije počinio ni bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP na postojanje kojih ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti temeljem čl. 365. st. 2. ZPP.

Predmet spora u ovoj pravnoj svari je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 556.783,44 kune, za izvršene radove na izgradnji mrtvačnice i uređenje okoliša u Gorici.

Na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka, sukladno čl. 8. ZPP, sud prvog stupnja je utvrdio da je sukladno Ugovoru br. 2/09 od 20. travnja 2009. godine ugovorena fiksna cijena u ukupnom iznosu od 1.429.296,30 kuna, te da je ponuda, koju je dao tužitelj i sastavio za izvršenje svih radova, prema troškovniku iznosila upravo taj iznos, a isti niti u jednom trenutku nije ukazao na navedenu grešku, pa niti prilikom potpisivanja zapisnika o primopredaji. Iz okončane obračunske situacije br. 4/10 slijedi da je vrijednost izvedenih radova 1.885.927,27 kuna, a da je naplaćen iznos od 1.329.123,85 kuna, zbog čega je za naplatu ostao iznos od 556.783,44 kune. Nesporno je da je tuženica uplatila iznos od 1.329.123,85 kuna, jer je do sklapanja Ugovora između stranaka došlo po prethodno provedenom javnom natječaju, o čemu svjedoči i zapisnik o pregledu o ocjeni i usporednih ponuda, zapisnik sa javnom otvaranju ponuda, odluka o odabiru najpovoljnije ponude i to tako što je najprije 4. ožujka 2009. godine, objavljen poziv za nadmetanje, kojem je rok bio do 30. ožujka 2009. godine, a toga dana ujedno i otvaranje ponuda, da je kriterij odabira najpovoljnije ponude, sukladno čl. 58. Zakona o javnoj nabavi – prihvaćena ponuda s najnižom cijenom, te da je stručno Povjerenstvo zaključilo da radovi budu dodijeljeni najpovoljnijem ponuditelju i to tužitelju, čija ponuda je iznosila 1.429.296,30 kuna. Ovlašteno tijelo tuženice je 31. ožujka 2009. godine, donijelo odluku o odabiru najpovoljnije ponude, da je zaključen Ugovor o građenju 20. travnja 2009. godine, u čl. 1. je izričito ugovoreno da je predmet tog Ugovora izgradnja mrtvačnice i uređenje okoliša, sukladno prihvaćenoj ponudi, dok je čl. 3. utvrđena fiksna cijena u iznosu od 1.429.296,30 kuna. Nadalje, iz zapisnika o primopredaji zgrade slijedi da je ista izvršena 13. svibnja 2010. godine, te je utvrđeno da je tužitelj izveo sve radove prema navedenom Ugovoru, troškovniku i projektnoj dokumentaciji, da je s izgradnjom započeo 4. svibnja 2009. godine, a završio 30. ožujka 2010. godine, a trebao je do 10. rujna 2009. godine, čime je prekoračio rok za 202 dana, a ugovorena kazna za prekoračenje roka iznosi maksimalno 5% ugovorenog iznosa, što čini 71.464,81 kunu, koji se ima odbiti od okončane situacije. Tužitelj tvrdi da je do razlike u cijeni izvedenih radova došlo zbog njegove pogreške kao ponuditelja kod prepisivanja troškovnika, kao i prilikom vršenja obračuna pojedinačno iskazanih cijena, pa su tako ispušteni i nisu zbrojeni iznosi od 45.722,00 kuna, a najveća greška u samoj rekapitulaciji uređenja okoliša u konačnom zbroju omaškom je zbrojena za 275.131,10 kuna, dok tuženica prigovara da je utvrđena fiksna cijena, koja odgovara ponudi tužitelja. Također, navodi da nije sporno da nije isplaćen iznos od 100.172,45 kuna, iz razloga što tužitelj nije korigirao okončanu situaciju, pa za plaćanje nema pravnu osnovu, te ističe prigovor prijeboja u visini od 71.464,81 kune, na ime ugovorene kazne za taj iznos.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu tužitelja, sud prvog stupnja je imao u vidu čl. 319. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 33/05, 41/08, 63/08 i 125/11 - dalje ZOO), iz kojeg slijedi da se odredbe Ugovora primjenjuju onako kako glase, dok je stavkom 2. istog članka, propisano da se pri tumačenju spornih odredbi ne treba držati doslovnog značenja pojedinih izričaja, već treba istraživati zajedničku namjeru ugovaratelja i odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava, utvrđenim ovim Zakonom. Budući da je suglasnost volja suugovaratelja jedna od bitnih pretpostavki za nastanak ugovora, to se u

okolnostima kada dođe do neslaganja suugovaratelja o značenju neke odredbe, predmet tumačenja ugovora odnosi na izjave volje. Kako se volja može izraziti na razne načine, pri tumačenju ugovora treba uzeti u obzir svaki oblik izražavanja volje. Imajući u vidu citiranu odredbu ZOO, te sadržaj Ugovora o građenju i dovodeći ih u svezu s obrascem ponude za izgradnju mrtvačnice i uređenja okoliša u Gorici, zapisnikom o pregledu i ocjeni i usporedbi ponuda, zapisnikom sa javnog otvaranja ponuda, odlukom o odabiru najpovoljnije ponude, te zapisnikom o primopredaji zgrade, sud prvog stupnja zaključuje da je doista namjera stranaka bila ta da je za sve radove potrebne za izgradnju mrtvačnice i okoliša utvrđena fiksna ugovorena cijena u visini od 1.429.296,30 kuna, a koju je ponudio tužitelj, a u pogledu prigovora tužitelja da se radilo o omašci u prepisivanju i zbrajanju, nalazi da je u ponudi izričito navedeno da se nudi cijena radova, koja je fiksna i nepromjenjiva i obuhvaća sve troškove, izdatke i popuste vezano za predmet nabave i ne može se mijenjati.

Prema odredbi čl. 253. st. 1. ZOO, ponuda je prijedlog za sklapanje ugovora učinjen određenoj osobi, koji sadrži sve bitne sastojke ugovora, pa je ponuditelj vezan ponudom, osim ako je svoju obvezu da održi ponudu isključio ili ako to isključenje proizlazi iz okolnosti posla (čl. 257. st. 1. ZOO). Dakle, odlučna činjenica koja je dovela do sklapanja Ugovora o građenju, je bila upravo najpovoljnija ponuda, koja je bila izražena u fiksnoj cijeni. Što se pak tiče navoda tužitelja da je tuženica temeljem Zakona o javnoj nabavi bila dužna izvršiti kontrolu cjelokupno dostavljene dokumentacije, te pozvati tužitelja na ispravak u roku od tri dana ili pak tužitelja isključiti ako su greške veće od 5%, zaključuje da to nije stvar ovog postupka i ne može imati utjecaj na konkretni obveznopravni odnos, budući su stranke zaključile Ugovor o građenju, kojim je točno određeno što je predmetom Ugovora i za koju fiksnu cijenu.

Tuženica je istakla prigovor radi prebijanja za iznos od 71.464,81 kune, koje potraživanje temelji na ovjerenom zapisniku o primopredaji zgrade, a koje tužitelj nije osporio, zbog čega je sud prvog stupnja, primjenom čl. 333. st. 3. ZPP, prihvatio procesnopravni prigovor.

Suprotno žalbenim navodima tužitelja, ovaj drugostupanjski sud ocjenjuje da je sud prvog stupnja na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo i to čl. 9. u svezi čl. 253. st. 1. ZOO, kada je o tužbenom zahtjevu tužitelja odlučio kao u izreci prvostupanjske presude, te utvrdio da postoji potraživanje tužitelja prema tuženici, kao i tuženice prema tužitelju, a što se tiče prigovora tužitelja da je tuženica postupila suprotno odredbama Zakona o javnoj nabavi, valja navesti da je tužitelj dao ponudu po javnom oglasu za izgradnju mrtvačnice sa okolišem u Gorici na javni natječaj, na koji se prijavilo pet ponuditelja, a nakon otvaranja ponuda da je upravo izabran tužitelj, budući je njegova ponuda bila najpovoljnija. Dakle, obveza je bila tužitelja da prilikom sastavljanja ponude ista bude jasna i nedvosmislena, kako u pogledu potrebnih radova koje treba izvesti, tako i u pogledu cijene, jer je visina cijene uvijek korektor za prihvaćanje ponude, zbog čega i nije postojala obveza tuženice da kontrolira vrijednost označenih radova, jer je to bila obveza tužitelja kao ponuditelja. To dalje znači da je tuženica prihvatila ponudu tužitelja, kako u pogledu opsega radova, tako i visine cijene tih radova, koja nužno ne mora održavati stvarnu cijenu, već cijenu konkretnog ponuditelja za pojedine radove, koja može biti viša ili niža od stvarne cijene koštanja, ali je prilagođena odgovarajućoj potrebi.

Pogrešno se tijekom postupka i u žalbi tužitelj poziva na Zakon o javnoj nabavi, koji je bio na snazi kada je Ugovor zaključen („Narodne novine“, broj 110/07 i 125/08), koji u čl. 80. st. 1. propisuje da ako kod ponuda s jediničnim cijenama, cijena stavke ne odgovara cijeni koja se može utvrditi na osnovi količine i jedinične cijene, vrijede navedene količine i ponudena jedinična cijena. Ako između ponuđenih cijena i može biti neraščlambe cijena postoje odstupanja, vrijede ponuđene jedinične cijene. Javni naručitelj ispravit će računske pogreške koje otkrije i o tome odmah obavijestiti ponuditelja čija je ponuda ispravljena, te će

od ponuditelja zatražiti da u roku tri dana od dana primitka obavijesti potvrdi prihvaćanje ispravka računske pogreške. Ispravci se u ponudi jasno naznačuju (st. 2.). Kod ponuda s paušalnim cijenama vrijede isključivo paušalne cijene, bez obzira na navedenu raščlambu cijena (st. 3.).

Člankom 84. Zakona o javnoj nabavi, propisano je da prije donošenja odluke o odabiru, javni naručitelj obvezan je na osnovi rezultata, pregleda i ocjene ponuda isključiti, ponudu koja sadrži pogreške, nedostatke, odnosno nejasnoće, ako pogreške, nedostaci, odnosno nejasnoće nisu uklonjive (toč. 10.).

Navedeno se ističe iz razloga jer žalitelj smatra da je obveza tuženice bila provjeriti cijenu koštanja pojedinih radova, što u konkretnoj pravnoj stvari nije točno, budući je ponuditelj, odnosno tužitelj dao ponudu i utvrdio cijenu koštanja svakog pojedinog rada, odnosno posla i sam ne tvrdi da je tu došlo do pogreške, već kod rekapitulacije, što nije pogreška naručitelja posla, već ponuditelja koji je u troškovniku naznačio sve poslove koji su bili potrebni da bi se mogao realizirati Ugovor o građenju, te svaku stavku izrazio u brojčanoj jedinici, pa se u konkretnom slučaju ne radi o pogrešci na koju je bio dužan paziti naručitelj posla, jer je natječajem jasno definirano, a i samim Ugovorom da je za navedene radove utvrđena fiksna cijena, što podrazumijeva matematički izračun vrijednosti cijene koštanja onoga koji konkretne radove izvodi.

Slijedom navedenog, valjalo je odbiti žalbu tužitelja kao neosnovanu i temeljem čl. 368. st. 1. ZPP, potvrditi presudu suda prvog stupnja.

U Zadru, 15. siječnja 2016. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Eugen Škunca, v.r.

Za točnost otprevka – ovlaštteni službenik

Anita Bajlo

